

[Hauch.]

man stimulere og ikke svække, og det forekommer mig, at det naar man i alt Fald ikke gennem denne Lov.

Vi er mange, ogsaa her i Rigsdagen, som ustandselig har foreholdt Befolkningen, at den bør konsolidere sig, naar de økonomiske Forhold gør det muligt, det gælder enkelte Samfundsborgere, og det gælder Andelsselskaber og Aktieselskaber. De, der har fulgt disse forstandige Raad, maa jo faa en fæl Smag i Munden, naar denne Lovs Virkninger kommer over dem. Om de vil tænke venligt paa dem, der har givet dem disse gode Raad og er med til at tage Ansvaret for denne Lovgivning, er jeg ikke helt sikker paa. Andelsselskabernes Forhold kender jeg bedst. Der er gennem Ændringer indført Lempelser i det oprindelige Lovforslag, men mange vil endnu blive ramt, endog meget haardt, økonomisk. De Andelsselskaber, der har udbetalt hele deres Indtjening til Andelshaverne, hvad de er fuldt berettiget til, slipper fri, og de, der har fulgt de gode Raad om Konsolidering, maa betale. Dette er en Vilkaarlighed i Lovens Virkninger, som burde have været undgaaet, og dette saa meget mere, som det i Fremtiden vil svække Konsolideringsbestræbelserne, som det ofte har kostet en haard Kamp at faa gennemført baade i Andelsselskaberne og Aktieselskaberne.

At man i Loven, som det ogsaa er berørt af de to ærede foregaaende Talere, ikke alene tager en Formuestigningsafgift, men ogsaa forlanger, at de samme Mennesker skal betale et Tvangslaan eller finde sig i en Eengangsskat af de samme Beløb, som Staten har inddraget i Statskassen gennem Formuestigningsafgift, mener jeg er en saa stor reel Fejl ved Loven — ikke blot en Skønhedsfejl —, at jeg i alt Fald har meget svært ved at finde parlamentariske Udtryk som Betegnelse for det, der her sker.

Der er en anden Vilkaarlighed i Lovens Virkninger, som ogsaa burde have været undgaaet. Jeg tager igen Eksemplet fra Landbruget, hvis Forhold jeg kender bedst. Den Landmand, som har samlet Midler for at sætte sine Børn i Vej, og som er saa heldig at have faaet det gjort, slipper for denne Skats ubehagelige Virkninger, men den Mand, der staar lige over for Løsningen af den samme Opgave, som endnu har Midlerne i sit Eje, maa betale.

Jeg indrømmer selvfølgelig gerne, at de 30 000 Kr.'s — oprindeligt 35 000 Kr.'s — Fradrag i Formuestigningen, før Beskatningen træder i Kraft, er en betydelig Lempelse ogsaa i Henseende til Virksomhedernes

Mulighed for at have likvide Midler til Raadighed i Tiden, der kommer; men jeg nærer nogen Ængstelse for, at de forholdsvis faa, der rammes af denne Lovgivning, skal finde, at de bliver uretfærdigt behandlet, netop fordi de er saa faa, at de ikke har nogen nævneværdig vælgermæssig Betydning. Denne Opfattelse er naturligvis ikke rigtig — det ønsker jeg at anføre her. Der kan fremføres en helt ud berettiget og sagligt underbygget Begrundelse for, at man ikke gaar helt til Bunds med denne Beskatning. Om man har truffet det helt rigtige med 30 000 Kr.'s Grænsen, staar jeg mere tvivlende overfor. Jeg er ret sikker paa, at det vilde have haft en heldig psykologisk Virkning, om mange flere var faldet ind under Loven, selv om det var med smaa Beløb. Jeg anser nemlig det demokratisk-parlamentariske Folkestyre for den eneste rigtige Styreform for et Folk — og jeg er saa heldig aldrig at have haft nogen som helst Form for Anfægtelser paa dette Punkt under Tidernes Omskiftelser —, men derfor staar det mig ogsaa klart, at det parlamentariske Styre skal udvise stor Forsigtighed med at gennemføre Lovforanstaltninger, som kan føre til, at en mindre Del af Befolkningen føler sig forurettet, fordi der er for faa til at have nogen vælgermæssig Betydning.

Den Bestemmelse, der er kommet ind i Lovforslaget, og som gaar ud paa at medtage under Beskatningen i Form af Tvangslaan visse Former for Legater, Foreningsmidler og Reservefonds, er jeg tilbøjelig til at tro, man burde have udeladt. Naar man nu f. Eks. beslæglægger en Del af de landøkonomiske Foreningers Arbejdsmidler, der udelukkende anvendes til Fællesopgaver til Landbrugets almene Fremme, begrænser man de Arbejdsomraader, som man ellers fra Statens Side aarlig anvender betydelige Midler paa at fremme. Dette forekommer mig at være noget Kineseri, som man burde have undgaaet.

Naar man ser den Række af Ændringer, der er foretaget i Lovforslaget under anden Behandling i Folketinget — jeg tror, det drejer sig om i alt over 100 —, og man tager i Betragtning, at en Del af disse Ændringer burde have været gjort til Genstand for yderligere Overvejelser, tror jeg, det vilde have været heldigt, om man i det høje Folketing havde taget sig noget mere Tid til Lovforslagets Behandling. Derigennem vilde det maaske ogsaa have været muligt at have faaet taget hele Grundlaget for denne Lovgivning op til Behandling.

Som Lovforslaget nu er affattet, er jeg desværre i den for mig ubehagelige